

ning ved saadanne Boldgiftsretters Opret-
telse. Naar man nu spørger, hvorfor denne
Interesse i Lobet af saa kort Tid gør sig
saa stærkt gældende paa andre Steder for
at bringe dette Forhold, som hidtil har
været henvist til det private Initiativ, ind-
under Lovgivningsmagten, er det min Over-
bevisning, at Hovedgrunden dertil er denne,
at Arbejdernes og Arbejdsgivernes Or-
ganisationer i de senere Aar ere blevne
saa overordentlig stærke. Derfor har man
faaet Djene op for, at paa samme Tid
som disse Organisationer kunne blive et
meget væsentligt Hjælpe middel til Opreth-
holdelsen eller Tilvebringelsen af den
sociale Fred i de enkelte store Tilfælde, paa
samme Tid staa de, naar der skal være
Krig, som to væbnede Armeer i den Grad
over for hinanden, at hvad man tidligere
betragtede som en privat Sag mellem de
paagældende Arbejdere og den enkelte eller
flere Arbejdsgivere — naar der nemlig blev
Arbejdsspærring eller Arbejdsnedlæggelse —
det betragter man med Rette nu til Dags
paa Grund af den Udstrækning, Kampen
som Følge af Organisationernes Styrke ofte
faar, som en offentlig Kalamitet, altsaa
som noget, der ikke blot vedkommer de paa-
gældende direkte økonomisk interesserede Per-
soner men hele Samfundet, Staten, som
noget, altsaa, der som Følge deraf ikke
bør vedblive at være Lovgivningsmagten
uvedkommende, dersom man ad denne Vej
kunde paa samme Tid benytte den Fordel,
der ligger i Organisationernes Styrke, og
forhindre at denne Styrke kommer til Ud-
foldelse paa en saadan Maade, at det of-
fentliges Interesse foruden de privataes der-
ved tager Skade. Det er altsaa en bevæ-
net Fred mellem Kapital og Arbejde, som
truer med hvert Øjeblik at bryde ud til
Krig, og Enighedskamret er da, om jeg saa
maa sige, det Sted, hvor man, inden Svær-
det drages, inden Krigen erklæres, kan for-
handle om Muligheden for at undgaa en
saadan bedrøvelig Udgang. Det er efter
Forholdenes Bestaenighed ikke muligt at til-
vejbringe Institutioner med en saadan døm-
mende Myndighed, at Arbejdsnedlæggelser
og Arbejdsspærringer derved kunne forhind-
res. Det er ganske umuligt at opnaa no-
get virkelig positivt igennem Bestemmel-
ser om tvungen Boldgift i den Slags
Sager. Jeg ser ganske vist, at man omkring
i Danmarks Byer har begyndt at indrette
den Slags Boldgiftsretter; i Aarhus saa
jeg forleden Dag et karakteristisk Eksempel
paa, hvorledes man mener, at Arbejdsgivere
og Arbejdere gennem en Formand, som un-
der visse Forhold vælges ved Lodtræk-

ning, skulde kunne fastsætte de kommende
Arbejdsbetingelser for Arbejderne og Ar-
bejdsgiverne. Det kan man naturligvis
gøre, men kun indtil Arbejdskontrakten er
udløben, og den udløber som Regel den
næste Dag; saa kan man atter komme frem
og sige: „Saa, nu have vi holdt Boldgifts-
rettens Afgørelse, men vi forlange, fra Ar-
bejdernes Side, den Løn eller den Arbejds-
tid, og fra Arbejdsgivernes Side den Arbejds-
ydelse, som netop var Genstand for Bold-
giftsrettens Afgørelse.“ Hvad er der saa
opnaaet derved? Ingenting; det er en
Overenskomst, som gælder fra Høns flyde
op, til Høns flyde ned igen. Saa snart man
i dette Forhold vil bringe Tvang ind, har
det ingen Variet, ingen Betydning, og det
skal ogsaa nok vise sig ved given Leilighed.
Men ad Frivillighedens Vej, ad Forklarin-
gens Vej maa de derimod bringes til at
udveksle deres Meninger med hinanden og
komme til det Resultat, som dog i Virkelig-
heden maa siges at være det, de skulle komme til,
nemlig, at Arbejdernes og Arbejdsgivernes
Interesser dække hinanden og i sidste In-
stans ere fælles. Det kan der være Mulig-
hed for gennem Enighedskamrene, idet man
naar til en saadan Forstaelse af det beret-
tigede i hinandens Standpunkter. Der bli-
ver da ogsaa Mulighed til Stede for en
Overenskomst af Variet, der kan afværge
den Krig, der truer. Er Krigen først ud-
brudt, Sværdet først draget, saa føres Kam-
pen, som vi vide, indtil den ene af Parterne
ligger under. Den af Parterne, der sejrer,
diktterer da som Regel Fredsbetingelserne, og
det er jo netop det, som er det beklagelige,
at man ikke har nogen Sikkerhed for, at det
netop er den retfærdigste og rimeligste Ord-
ning, der da træffes. Den sociale Fred
fremmes visjelig ikke derved, at den ene
Part kommer til at ligge slagen paa Valen,
og den anden Part saa diktterer Betingel-
serne, saaledes som man gør det efter en
Krig over for en Fjende, som man i et og
alt har overvundet.

Hvad Offentligheden angaar, maa man
ogsaa sige, at den nuværende Tilstand er
lidet tilfredsstillende. Vi ere jo alle paa
det rene med, at det i mange Tilfælde i
sidste Instans er den offentlige Mening, der
afgør, til hvilken Side Sejren skal vende sig
i Tilfælde af en større Konflikt. Derfor se
vi ogsaa, hvorledes Arbejdsgivere og Arbej-
dere ere lige omhyggelige for om muligt fra
første Færd at vende den offentlige Mening
til deres Fordel. Den ene Dag ser man fra
den ene Part en lang Fremstilling til samt-
lige Landets Blade, kunde jeg næsten sige,
og naar man har læst den, siger man: De